

‘זו עברית בשבילם בסין’ – על לימודי העברית באוניברסיטאות בסין

← שושן ברוש-וייץ

תכירו אותנו

אנחנו סטודנטים שלומדים בחוג לשפה ולתרבות עברית באוניברסיטת בייג'ינג. מיי חווא-לונג הוא אופק, שה גאנג-ז'אנג הוא אלמוג, וואנג טאנג - איתי, יאנג גואנג - דקל, שו יא - ים, שיה ציה-אר היא יפעת, סון מנג-יה היא לוטוס, ג'יאנג מין-מין היא מאי, וואנג יינג-יינג היא מור, חוא רואו-יון היא משי, ליו שוו הוא עופר, צ'ן שוואו הוא תום. שמות יפים, של סטודנטים סינים חכמים, יצירתיים, מפתיעים, רציניים, מנומסים.

נתונים רשמיים: כשבעים סטודנטים סינים לומדים כיום עברית באוניברסיטאות ברחבי סין. מספר בלתי ידוע של סטודנטים לומדים עברית במסגרות סמויות מהעין. בחוג לשפה ולתרבות עברית באוניברסיטת פקינג [בייג'ינג] למדו, מאז הקמתו ב-1985 ועד 2007, כארבעים וארבעה סטודנטים בחמישה מחזורים. בשנה הקרובה יסימו תלמידי המחזור השישי. נראה שלמעלה מחמש מאות סינים למדו "עברית" באופן אקדמי ורציני מאז הקמתה של הרפובליקה העממית של סין ב-1949. "עברית" פירושו חוג מלא (major) ללימודי תרבות יהודית ושפה עברית.

מי מלמד כאן? מרצים סינים מקומיים ומרצים אורחים מישראל, מארצות הברית ואפילו מיפן. אני לימדתי באוניברסיטת פקינג ["ביידה" בפי הסינים] ב-2007 וחזרתי ללמד בשנת הלימודים הנוכחית ובשנה הבאה [2009 - 2011]. בשנתיים הראשונות ללימודיהם הם למדו אצל מורים סינים. כשהגתי לכאן התכוננתי לפגוש סטודנטים ברמת ביניים, אולם מצאתי קבוצת סטודנטים שרמת העברית שלהם דמתה לרמת מתקדמים באולפנים אקדמיים בישראל (רמה שבסיומה ניתן לקבל פטור וללמוד באוניברסיטה כדובר יליד ישראל).

איך לומדים?

מורים מצוינים (שו זה-פינג ו-וואנג יא), סטודנטים מצטיינים, והכל בהקשר סיני המתייחס בשיא-שיא הרצינות ללימודים ולהצטיינות בהם. הסטודנטים הסינים מנכחים את אידיאל האוריינות בדמות 'המתמיד' של ביאליק. הסטודנטים בישראל לא יודעים על מה אני כותבת כאן.

ספרי לימוד להוראת השפה העברית: מצלמים את ספרי הלימוד להוראת עברית בהוצאת האוניברסיטה העברית ובהוצאת אוניברסיטת תל-אביב. השנה, לראשונה, לומדים מספר חדש שחיברנו כאן: "זו עברית בשבילי בסין" מאת שושן ברוש-וייץ ושו זה-פינג, בהוצאת אוניברסיטת פקינג [Peking University].

[Press]. סיבה למסיבה שמעולם לא חגגנו. איזו עברית לומדים? עברית מודרנית כתובה ודבורה ומעט עברית מקראית.

ד"ר שושן ברוש-וייץ היא מרצה בחוג לשפה ולתרבות עברית באוניברסיטת בייג'ינג. הכתבה נכתבה על ידה כפוסט בבלוג "ישראל", במסגרת התכתבות עם מא צ'ינג-ג'ו [מעייין], סטודנטית סינית הלומדת לתואר שני בחוג למחשבת ישראל באוניברסיטה העברית. <http://cafe.mouse.co.il/post/1556070>

סיבות ללימוד העברית

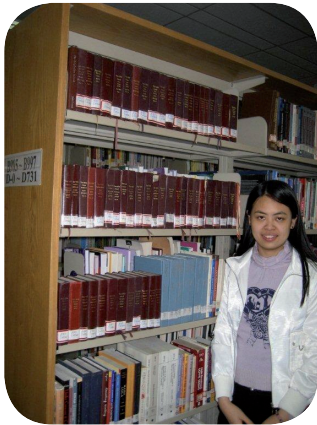
'תנו סיבה, תנו סיבה!' - למה אתם לומדים בחוג לשפה ולתרבות עברית? זו שאלה שכולם שואלים למרות שעדיף שישמרו אותה לעצמם, אבל כל המבקרים אותנו באופן רשמי לא מקבלים הנחיות משגרירות ישראל בסין לוותר על השאלה שלא יקבלו עליה תשובה כנה. כי בסין זה עובד אחרת. הנה תשובות שניתנו לכתב ידיעות אחחונות, בועז ארד, שראיין אותם ושאל את השאלה הנ"ל: "ללמוד שפה שלא מדוברת על ידי דוברים רבים"; "להיות מישהו בסין אני צריך לשים לב לאזור לא כל כך פופולרי כמו המזרח התיכון. סין תהיה יותר ויותר חזקה בקהילה הבין-לאומית, ואם אני יודע עברית אני יכול לעשות גם משהו למדינה בשגרירות או בביזנס"; "רציתי ללמוד שפה אחרת ואני נבחרתי ללמוד עברית"; "למדתי בבית ספר שמתמקד בשפות זרות ובית הספר המליץ לאוניברסיטה עלי ועל סטודנטים אחרים"; "אצלי יש חיבור בין עברית להיסטוריה בין-לאומית"; "אם תהיה לי הזדמנות אני רוצה ללמוד תנ"ך ויהדות, לדעת יותר דתות". אז זה ככה: הם לא בוחרים ללמוד בחוג אלא נבחרים ללמוד בו. לפעמים ניתנת להם אפשרות לבחור שפה מקרב שפות כמו ערבית, פרסית, יפנית ואחרות. האוניברסיטה אמורה למלא מכסה מסוימת. המתקבלים מקבלים את דין הבחירה בשבילם, כי הכי חשוב להם ללמוד ב'בידה' באוניברסיטה היוקרתית ביותר בסין ("הארוורד של סין"). זה כבוד. הרבה כבוד. סטודנט/ית שלומדים בה מעוטרי הילה לכל חייהם; הם, הוריהם, בניהם ובני-בניהם. אז מי שרצה, למשל, ללמוד משפטים באוניברסיטה בשנחאי, ויתר על זה לטובת לימודים בחוג לשפה ולתרבות עברית בבידה. ויצא לו טוב. בקרוב יגיע לישראל ככתב הטלוויזיה הסינית CCTV במזרח התיכון. קחו אותו ברצינות. הוא מדבר וכותב עברית טוב יותר מבוגרי אוניברסיטות בישראל! ורק שלא תדברו עליו בעברית כי "לא ידעתי שיש סיני שיועד עברית".

במילים אחרות: הלימודים באוניברסיטה יוקרתית משמשים קרש קפיצה לניעות חברתית ולקבלת משרות יוקרתיות במשרד החוץ הסיני, במשרד הפנים, בגופים כלכליים, בתירות, בהוראה באוניברסיטות, בשגרירות ישראל בסין, בתקשורת (סוכנויות ידיעות, רדיו וטלוויזיה). משמע השדה המגנטי של הון ושלטון.

וישנו גם הסבר לאומי. סין נפתחה לעולם, ועל כן רווחת בה מדיניות המעודדת את הרחבת הידע בכל השפות והתרבויות, כולל עברית וישראליות. הלימודים בחוג מסייעים ליצירת גשר בין סין לבין ישראל וכן בין סין ליהודים בעולם. הם מעמיקים באופן מושכל את מעורבותם במזרח התיכון, ומחברים לאט, אבל בטוח, את ישראל לסין כחלק מאסיה.

דקדוק מעמת: כמה הבדלים וקשיים

- בסינית אין "מערכת זמנים", אין קטגוריה מורפולוגית של מין, אין נטייה ואין התאמה, ובדרך כלל גם אין אבחנה מורפולוגית בין יחיד לרבים.
- פונטיקה ופונולוגיה: בסינית, האבחנה בין הפונמות g-k b-p d-t על קוליות. על קוליות.
- יש קושי בהגיית עיצורים כמו: ו, ש, ר; קושי להבחין בין מלעיל למלרע; קושי מסוים לסיים מילה בעיצור; קושי להגות נכון את אותיות השימוש המצטרפות לשם.

'אנחנו חלוצים ראשונים' - ראיון עם ראש החוג, שו זה-פינג- Xu Zheping - שולה

שו זה-פינג נקראת שולה בעברית. שמה העברי ניתן לה לפני שנים על ידי כומר שוחר עברית. היא הרוח החיה, המושכת בחוטים והסמכות העליונה בכל הקשור לשפה העברית בסין. ישבנו בדירה הקטנה שלי במעונות הסגל, על כורסאות ליד שולחן קטן, ראשינו מופנים זה אל זה, הגוף פונה קדימה לחלון. שולה הכי סינית-ישראלית שאני מכירה.

ש: מתי הוקם החוג לשפה ולתרבות עברית בבני-דה (באוניברסיטת פקינג)?

ת: החוג נוסד ב-1985. זה היה המחזור הראשון והיו בו תשעה תלמידים. היה לנו מורה ראשון לעברית מארצות הברית. אמריקאי ויהודי.

ש: למה לא מורה מישראל?

ת: לא היו לנו יחסים דיפלומטיים עם ישראל. חומר הלימודים גם הוא הגיע מארצות הברית. אבל הוא נכתב בישראל, 'עברית בכתב ובעל פה'.

ש: היה קשה?

ת: קשה. לא ידעתי שהיה לו מבטא אמריקאי, כי אף פעם לא שמעתי ישראלי מדבר עברית. עד מתי? עד שנסעתי לארץ בשנת 1990 - עדיין לא היו לנו יחסים דיפלומטיים - ואז ידעתי שזאת עברית.

ש: אז היה לך מבטא אמריקאי?

ת: לי לא. אני למדתי עברית אצל מורה סיני, שלמד עברית מכומר נוצרי. הכומר ידע קצת תנ"ך, ולכן המורה שלי למד ממנו רק 22 אותיות וכמה משפטים מהתנ"ך. אחר כך הוא למד בעצמו. הוא לימד אותי עברית אילמת. הוא לא יכול היה לדבר. אני התחלתי לדבר עברית רק בארץ. רק אז. ההבנה שלי מצוינת. כשהייתי בארץ בפעם הראשונה אפילו לא ידעתי מה זה "בסדר". ידעתי מה זה "ב" ומה זה "סדר", אבל רק בארץ הבנתי שזה OK. אני למדתי עברית מעיתון 'דבר' שהיום כבר לא קיים.

ש: עוד חוויות של המפגש שלך עם העברית בישראל.

ת: משהו בולט שאני זוכרת זה את ההבדל בין עברית בכתב לעברית מדוברת. למשל המילה "מילא". ידעתי "ממלא", אבל מה זה "מילא". אפילו "שלום" לא ידעתי שזה כמו 'הלו' ו'ניהו' ולא peace. או כשביקשתי מהמוכר מכנסיים קטנים יותר הוא ענה לי: "מותק, מה את רוצה?! זה הכי קטן שיש". בהתחלה אני לא רגילה למילה 'מותק', אף אחד לא קרא לי מותק. אחרי כמה זמן חשבתי שזה נעים, כאילו יותר קרובים, לא מתייחסים אליי כמו אל זרה.

ש: ידעת להגיד תודה?

ת: זה כן. יכולתי לקרוא מאמרים בעיתון, לא סתם חדשות. הם קשים, אבל הצלחתי לקרוא בלי מכשול. אבל לדבר זה משהו אחר. ובארץ שחיתי בים ואמרתי אוהה...

ש: איך קיבלו אותך בארץ כסינית דוברת עברית?

ת: אנחנו חלוצים ראשונים. לפנינו הייתה אחת. חוץ ממנה לא היה אף אחד. נסענו חמישה אנשים לארץ, אני יחד עם שני תלמידים שלי ועוד שניים לאוניברסיטה העברית. האנשים לא הבינו למה סינים, לא יהודים, לומדים עברית. הם חושבים שישראל היא מדינה כל כך קטנה, מי צריך עברית, למה אתם לומדים עברית, זה כל כך מוזר... חוץ מזה עוד דוגמה בראש שלי עכשיו, כאילו בארץ חסר שיער ישר, הם כל כך אוהבים את השיער שלי, וואו, כמו משי! הם נוגעים בשיער. הייתה לי חברה עם שיער ארוך-ארוך הם נגעו בו ואמרו: "וואו, משי". כשהלכנו ברחוב אולי זאת הפעם הראשונה שישראלים רואים סינים הולכים בארץ.

- ש :** מה את חושבת על השפה העברית?
- ת :** בשבילי היא שונה לגמרי מסינית. זכר - נקבה במיוחד, למדת, למדת, שב, שבי - זה קצת מסובך, צריך לחשוב.
- ש :** זמנים?
- ת :** זה לא כל כך מוזר לי. מערכת הזמנים באנגלית יותר קשה.
- ש :** למה את מעודדת סטודנטים ללמוד עברית?
- ת :** זה קשור לתפקיד שלי. אני גם מייסדת של החוג וגם מרכזת שלו... כי רוב הסינים לא יודעים על ישראל. אני מקווה שיותר סינים ידעו על ישראל וידעו יותר מה קורה בה. זה עוזר לפתור אי הבנות.
- ש :** מה החלום - החזון - שלך לגבי לימודי עברית בסין?
- ת :** בשבילי המשימה שלי היא שיותר אנשים ידעו על ישראל, על ההיסטוריה של עם ישראל ועל התרבות היהודית. בסין לא חסר אנשים שיודעים מה זה אמריקה, צרפת, איטליה, ופחות אנשים יודעים מה זה ישראל. זה המטרה שלי. פה אין ביקוש. למחזור שלנו יש מזל. הוא יוצא דופן. דווקא עכשיו משרד החוץ רצה ו- CCTV רצה, וכמה אוניברסיטאות צריכות. היו לנו חמישה מחזורים ומעטים מהם עוסקים בעברית.
- ש :** באילו אוניברסיטאות לומדים עברית בסין?
- ת :** בבייג'ינג לומדים כרגע בביידה ובביי-וואי (האוניברסיטה לשפות זרות שבה מלמדת אסתר קליין). היה חוג גם באוניברסיטה לתקשורת אבל הוא נסגר. בשנגחאי יש חוג באוניברסיטה לשפות זרות, וגם באוניברסיטה בשנדונג לומדים תנ"ך ועברית, אבל לא עברית חדשה.
- ש :** באילו ספרי לימוד לומדים?
- ת :** בספרים של האוניברסיטה העברית, בספר א' של אוניברסיטת תל-אביב ובספרים שהוצאנו כאן. כעת לומדים מספר שלנו - שלך ושלי - שיצא בהוצאת אוניברסיטת פקינג. לרמות של המתחילים התאמנו את הספרים של ירושלים לסין. הוספנו הסבר בסינית, מילון בסינית והוספנו תרגילים [של תרגום] מסינית לעברית. מעברית לסינית זה פשוט. מסינית לעברית זה יותר קשה.
- ש :** איך לומדים כאן?
- ת :** ארבע שנים. שנה ראשונה ושנייה 12 שעות בשבוע. נוסף לעברית הם [=התלמידים] לומדים עוד דברים: לפי בחירה הם יכולים ללמוד בחוג אחר כמו יחסים בין-לאומיים, סוציולוגיה וכלכלה. אנגלית ומחשב זה חובה. ונוסף לעברית לומדים היסטוריה של עם ישראל, תרבות, תנ"ך, החברה בישראל, פרופיל על ישראל. יש עוד תוספות כמו צפייה בסרטים, לימוד שירים עבריים, קריאה באתרים ישראלים באינטרנט. בשנים האחרונות השגירות כבר לא הזמינה את הסטודנטים להשתתף בטקסים שלה, אבל היו שנים שהזמינו לליל סדר, לכל החגים.
- ש :** ??
- ת :** למה? בהתחלה, בתקופה הראשונה של כינון היחסים הם רצו לשמור על יחסים בין סין לישראל ויחסו לזה חשיבות, היום עברו שנים וזה כבר לא מקובל. השגרירה הראשונה, אורה נמיר, ייחסה חשיבות בגדול לתרבות ובקטן לחוג. הזמינו כדי שסטודנטים סינים ידעו מה זה ראש השנה, מה זה פסח. בעיקר פסח. יום העצמאות. עד היום ממשיכים להזמין ביום העצמאות. זה משהו שנשאר.
- ש :** חוויות מהלמידה?
- ת :** קשה לדבר ולא רק ללמוד. אני יודעת להטות: למדתי, למדתי, למדת, אבל לדבר זה קשה. הסטודנטים [ש]באים מסצ'ואן, למשל, קשה להם לבטא למד ונון. ההטעמה לא קשה, אבל הם לא יודעים את הכללים והניקוד, ולכן קשה להם יותר.
- ש :** עתיד.

ת: לא חושבת שיש סיכוי טוב. לא סוגרים את החוג, אבל קשה לסטודנטים למצוא עבודה. בבייג'ינג יש חברות ישראליות, אבל הן לא מחפשות מישהו שידוע עברית. חושבים שאפשר להסתדר רק עם אנגלית. אבל זה לא נכון. לסטודנטים שלנו יש יתרון. הם יודעים אנגלית והם גם מכירים את ישראל ואת התרבות הישראלית. הם יכולים להיות גם מתווכים.

ש: מי עוד מתעניין בעברית ובתרבות עברית ויהודית בסין מלבד הסטודנטים באוניברסיטאות?

ת: חוץ מסטודנטים מהמניין יש עוד סטודנטים שרוצים ללמוד עברית. מכמה סיבות: חלק מסיבה דתית, חלק מסיבה מסחרית-כלכלית וחלק סתם. הם סקרנים. יש להם תחביב. הם רוצים לדעת מה זו ישראל. פעם שמעתי משפט [תשובה] לשאלה שלי: "למה אתה רוצה ללמוד עברית?" זאת שפה של אלוהים. אני רוצה לדעת את השפה של אלוהים". הסטודנטים שלנו לומדים בגלל עבודה, אבל אחרים רוצים ללמוד שפה לא בשביל לחפש עבודה. עוד סיבה: אצלנו משדרים חדשות כל שעה. וכל שעה אפשר לשמוע על ישראל. ולכן אולי זה מעורר את הסקרנות אצל הסינים: איך מדינה כל כך קטנה קיימת עד היום מול עולם ערבי ענק. הם רוצים להבין. חוץ מזה, כולם חושבים שהיהודים חכמים, והם סקרנים לדעת מה זה יהודים, מה עושה אותם מוצלחים בעולם, במיוחד בעסקים.

תגובות שכתבו סטודנטים באוניברסיטת פקינג/בייג'ינג [=ביידה] לנאום ההספד של דויד גרוסמן על בנו אורי גרוסמן

ביוני 2007, פחות משנה לאחר מלחמת לבנון השנייה, ביום הזיכרון, קראנו בשיעור את ההספד שכתב וקרא דויד גרוסמן לבנו אורי גרוסמן. הסטודנטים כתבו תגובה, שנשלחה להוריו של אורי, מיכל ודויד, ולאחיו ואחותו - יונתן ורותי. הנה כמה קטעים שלהם. אני נרגשת כשאני כותבת את זה כאן.

1. מר גרוסמן היקר, הצטערתי מאוד לשמוע על פטירתו של בןך. אין לי מילים אהביות את צערך, ואני גושש שאין מילים שביכולן לשכך את כאבך. הייתי בארץ כשפרצה מלחמת ישראל-לבנון בשנה שעברה. השתתפתי בקורס קיץ באוניברסיטה העברית בירושלים, ובגרתי להישאר ולהמשיך ללמוד אמרת הטיולים בצפון והאצה היה של שגרירות סין. קראתי עיתונות, הקשבתי לרדיו, והסתכלתי בטלוויזיה כדי להיות מעודכן במה שקרה בקרב. ממש הרגשתי את הכאוס והאכזריות של המלחמה: טנקים ומסוקים. מגים ופצצות. פאניקה ואוסר היציאן. ממש הרגשתי את אומץ הלב של גייליס ישראלים: הייתה להם משימה אמא ואגריות שמוטלת על כנפיהם - להגן על מדינתם האהובה באיבס. אמנם לא הכרתי אישית את אורי בןך. אך אני יכול ללמוד מהספדך שאורי הוא אדם כל כך מלא גייליס. הייתה לו נכונות כל כך מרשימה וכל האיכות, מעשיו וקשריו היו מעוררי כבוד והערכה. אתכם אני באבלכם בכל איבי - איגך, מר גרוסמן, עם אשתי, ועם ילדיך. בכבוד רב.

[ג'ו/אורי]

2. [...] אני מרשימה מאוד עצובה שהבן האהוב שלכם נפטר אמען מדינת ישראל. איש שגושש על הצולת, הציק, אחיך, עקבי. וידע להעריך ולהודות להרע במלחמת לבנון. זו בשורה קשה אבל אגד שיש לו מצפון. ובשבי בני המשפחה של אורי, זה עצב עצ וכאב גדול שאנו אפילו לא יכולים לדמיין. ועם זאת שמעתי שאתם ושאר בני המשפחה של אורי אופטימיים. לא מוותרים על הגייליס של עצמכם, אוקייס את הכוא מאורי וממשיכים לעשות מה שצריך ועם איהנות מהגייליס.

אני גושבת שצ'ן גם תקווה של אורי, הוא בטח רוצה שבני המשפחה שלו ימשיכו להיות במשפחה ואמנם את האומותיו במקומו. אורי בשמיים מסתכל עליכם ומייך אליכם כל רגע, והוא מרגיש רגע ושמה אם הוא רואה שהכל בבית עכשיו מסודר. אני מאמנת לכל אגד במשפחה של אורי - לאבא, לאימא, איונתן ואירתי שגדלו משפחה מאושרת ומצדקה!

[איו אינג-ייל / סהר]

3. סופר דויד גרוסמן שאוס, אף על פי שאני לא מכירה אותך ואת בני משפחתך, אף אל פי שלא אמרתי בביט ספר את עבודתך המעולה "מישהו ארוץ איתו" כמו כל האישים הישראליים, בכל זאת אני מרגישה קירבה אליך אגרי שקראתי את ההספד שכתבת לך. אני בת 22, בגיל של בן. בסיון, רוב הצעירים בגיל שלי גייס באווירה של שאום ושלווה, ולא גושבים ומדברים הרבה על הגייס והמות. אני אף פעם לא דימיינתי איך ההורים שלי ירגישו ויגיבו אם לא אהיה בגייס, מה צאת תומר בשביאס, אבא ואמא שאוהבים אותי מכל הלב, שמהגנים עליי בכל יכולתם מפני כל פגיעה, ושואלים אותי כקוותם הגדולה ביותר. עכשיו אני מרגישה אמונה לגשור ברצינות על שאלה זו, כי בשנה הבאה אסע אישראל [...]

[פאנג-שא / שר]

4. הספר הגריב את הפרטים בקיץ / האור של השמש שגך / מאגורי העננים / כאילו הספיד את הפנים הצהובים / כשיר של שביאס / מלא בהרוב של צער. ואך מראך / אינו נסתי בצל של מות / נפשך / נגן אצמן אהיה נצח. ומזו היופי האכזרי / עצב הכסוף.

[יאנג יאנג / יעל]

5. אלה המילים המרגשות ביותר שקראתי בגייס. האמונה באנושות, התקווה הטובה, והאופטימיות גדרו מעבר המילים הכל-כך עצובות ומכאיבות, וכך צכו אעוצמה לאין ערוך, עד כדי כך שהרגשתי שגיוולי מוות ומגייה באותו מהלך הקריאה. אני כל-כך רוצה לעס אתכם, אבל אני כבר רואה בכך מנישות באתי-מנוצח.

[מא צ'נג-ג'ו / מעיין]

לכבוד יום העצמאות ה-62 של מדינת ישראל: ברכות למדינת ישראל מהסטודנטים בחוג

"במשך 62 שנים מדינתכם ועמכם השיבו הישגים גדולים ומשמעותיים בגומי התקלאות הטכנולוגיה, המדעים וכו'; שמוערכים בהרבי העולם. היום בהצדמת צאתי אני בשמי מאיל אברינו הישראליים המכובדים שגשוג נצחי בגומי הכאכה, הגיונק והטכנולוגיה. כמו כן, באופן אישי אני אף מקווה שמדינתם תהיה הבית המאושר והמשותף שמבק את כל גושביה, ולבעגיד הקרוב שאום ישרה על מדינתם היפה ושכל האזרחים הישראליים יגיו בשאום ובהרמונה עם שכניהם. יטוב שכן קרוב מאה רגוק." אני מאיל אישראל עגיד בטוח, שילי, משגשג ומאושר!

[אופק]

אננו מאמנים שמדינת ישראל תהיה יציבה יותר בהברה, תהיה מתפתחת יותר בכלכלה, ותהיה משגשגת יותר בתרבות בינתיים, אננו מקווים שמדינת ישראל, מדינת פאסטין ומדינות ערב אגרות יתקיימו בשאום, ושהימסים בין סין לבין ישראל ילכו ויהיו קרובים ומברותיים בעגיד. אננו מקווים שמדינת ישראל יכולה להמשיך להיות כבית אדם יהודי אנצח.

[מתנס ויס]

ביום העצמאות ה-62 של מדינת ישראל, אנחנו מביעים ברכות גמות ומחמאת ישראל וישראלים. ברגע משמח ומשוכ זה, הישראלים גלים באווה שאין כמותה [...] אנחנו מאמינים שבצעיד ישראלים יכולים להשיג הישגים יותר גדולים בדרכ הפיתוח של המדינה [...] אני מקווה שהישראלים יכולים להמשיך ולהתרום תרומה גדולה עוד יותר למשך המין האנושי בצכות גריכותכם ומאברכם הבאתי לנאום. למשי ועופר].

מימי הקמת מדינת ישראל ועד היום, המדינה עברה קשיים גדולים ורבים ויצרה נס גברתי וכבאי במצב הגיכון. אני מברך אותה ומקווה שיהיו פגות מלמות בינה לבין המדינות מסביבה ופגות מתגים עדימים בתוכה. אני, בשם העם הסיני, מאלו שיהיה למדינת ישראל שלום אמיתי ועגיד מבטיא!

[אלמוני]

אננו מאלות ישראל שיהיה שלום מואט, שיגשג ואושר גדול לעמים בה. מקווה שהגיים של העם בארץ יהיו מאושרים ומלאים שלום.

[פעם ומר]

אפני 62 שנים, נס הגרגש על האדמה המקודשת, עם ישראל גיבך את הגייה והקים את הבית שלו מחדש [...] אננו מברכים שלא יהיו במדינת ישראל אש ודם, אלא שלום ושגשג. אננו גם מאלות שיהיו אנשים בארץ גיים מאושרים.

[דיקל ואיט]

היום הינו מאוד מואד בהיסטוריה הן היהודית והן האנושית. ביום זה אפני גישים ושגים שנים בארץ המובטחת הוקמה מדינת ישראל. כסינים אננו מאוד שמחים וגאים אברך את ישראל ביום העצמאות השישים ושגים בעברית. אננו מאלות אך מכל הז שגשיבי שלום אנצב ביק לבין שכניך בעגיד הקרוב ויהיה אך עגיד מפואר. יתרה מצאת, אננו מקווים שהיחסים הידידותיים בין סין לבין ישראל ילכו ויתגדקו."

[אטוס ומאי]

מרשה לעצמי לסיים את הפוסט הארוך הזה במילים: מסין, לתפארת מדינת ישראל! ובדיווח עגום לסיים: לא הזמינו השנה את הסטודנטים בחוג לקבלת הפנים שעורכת שגרירות ישראל בסין. שברו מסורת, שברו את הכלים.

